

RAPPORT 1996/131, NATIONALE OMBUDSMAN 25 MAART 1996

Klacht	1
Achtergrond	1
Onderzoek	2
Bevindingen	2
Beoordeling en conclusie	3
Aanbeveling	4

KLACHT

Op 5 december 1995 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer C. te Sas van Gent met een klacht over een gedraging van het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen een nog openstaand bedrag van f10,40 op zijn voorlopige aanslag verontreinigingsheffing bedrijfsruimte 1994 via de deurwaarder heeft geïnd en heeft volhard in het in rekening brengen van de kosten van deze dwanginvordering ad f60,-.

ACHTERGROND

1. Waterschapswet (Wet van 6 juni 1991, Stb. 444)

Artikel 123, lid 2:

"Onverminderd het overigens in dit hoofdstuk bepaalde geschieden de heffing en de invordering van waterschapsbelastingen met toepassing van de Algemene wet en de Invorderingswet 1990 (...) als ware die belastingen rijksbelastingen."

2. Invorderingswet 1990 (Wet van 30 mei 1990, Stb. 221)

Artikel 11:

"Indien de belastingschuldige een belastingaanslag niet binnen de gestelde termijn betaalt, maant de ontvanger hem schriftelijk aan om alsnog binnen tien dagen na de dagtekening van de aanmaning te betalen, onder kennisgeving dat de belastingschuldige anders door de middelen bij de wet bepaald tot betaling zal worden gedwongen (...)"

Artikel 12:

"Indien de belastingschuldige na de aanmaning in gebreke blijft, kan de invordering van de belastingaanslag geschieden bij een door de ontvanger uit te vaardigen dwangbevel (...)"

ONDERZOEK

In het kader van het onderzoek werd het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tevens werd het waterschap een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoeker noch het waterschap gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

BEVINDINGEN

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

1. Feiten

1.1. Het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen legde verzoeker met dagtekening 30 november 1994 een voorlopige aanslag verontreinigingsheffing bedrijfsruimte 1994 ten bedrage van f20,81 op. Bij het aanslagbiljet waren - ten behoeve van gespreide betaling - twee acceptgirokaarten gevoegd. Op de ene acceptgirokaart was al een bedrag van f10,41 voorgedrukt. Deze kaart werd door verzoeker niet gebruikt. Op de andere acceptgirokaart was geen bedrag voorgedrukt. Verzoeker vulde op deze laatste acceptgirokaart een bedrag in van f20,41. Dit bedrag werd op 6 januari 1995 bijgeschreven op de rekening van het waterschap.

Na het verstrijken van de vervalddag (28 februari 1995) was derhalve nog een bedrag van f0,40 niet betaald. Het waterschap zond verzoeker hiervoor op 31 mei 1995 een correct geadresseerde aanmaning om binnen tien dagen het bedrag van f 0,40 te betalen. Met de aanmaningskosten van f10,- diende verzoeker nu f10,40 te betalen. De aanmaning heeft verzoeker naar zijn zeggen nooit ontvangen.

1.2. Toen op 4 augustus 1995 nog geen betaling van verzoeker was ontvangen vaardigde het waterschap een dwangbevel tegen hem uit. De deurwaarder betekende het dwangbevel aan verzoeker op 9 augustus 1995 voor in totaal f60,40 (f0,40 verontreinigingsheffing + f10,- aanmaningskosten + f50,- kosten dwangbevel).

1.3. Op 9 oktober 1995 verscheen de deurwaarder weer bij verzoeker met een zogenaamde "laatste waarschuwing ter voorkoming van verdere invorderingsmaatregelen". Verzoeker betaalde daarop op 25 oktober 1995 f 60,40 aan het waterschap.

1.4. Inmiddels had het dagelijks bestuur van het waterschap verzoeker op 30 september 1995 de definitieve aanslag verontreinigingsheffing bedrijfsruimte 1994 opgelegd. Deze bedroeg f62,42 (onder aftrek van de voorlopige aanslag ad f20,81 diende verzoeker nog f41,61 te betalen).

2. Standpunt verzoeker

Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtformulering onder KLACHT . Hij vroeg zich overigens af waarom het bedrag van f0,40 niet gewoon bij de definitieve aanslag was opgeteld.

3. Standpunt dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten

Het dagelijks bestuur van het waterschap liet in reactie op de klacht onder meer het volgende weten:

"...De opeisbare vordering ad f 10,40 is ingevorderd bij dwangbevel van 4 augustus 1995 (...). Er heeft geen verrekening plaatsgevonden met de definitieve aanslag 1994 d.d. 30 september

1995 (...). Hierover merken wij in de eerste plaats op dat een voorlopige aanslag - naast een definitieve aanslag - zelfstandig invorderbaar is. Naar onze mening behoeft de invordering van een voorlopige aanslag niet te worden aangehouden tot het opeisbaar worden van de definitieve aanslag. In tegendeel, indien de invordering van een voorlopige aanslag zou wachten op de definitieve aanslag zou het opleggen van een voorlopige aanslag geen zin hebben. Daarnaast volgt uit artikel 24 van de Invorderingswet, dat verrekening kan worden overwogen als tegenover een openstaande vordering sprake is van een verplichting tot teruggaaf. Aan deze voorwaarde is in het onderhavige geval niet voldaan. Voorts mag het bedrag van de definitieve aanslag niet verhoogd worden met een nog openstaande vordering op de voorlopige aanslag. Heffing en invordering zijn gescheiden wegen..."

Ten aanzien van het invorderingsbeleid merkte het waterschap het volgende op:

"...Het te voeren invorderingsbeleid is geformaliseerd in de Leidraad Invordering Waterschapsbelastingen, welke is vastgesteld bij besluit van het dagelijks bestuur van ons waterschap d.d. 26\januari 1995. In deze regeling is geen bepaling opgenomen omtrent het achterwege laten van invorderingsmaatregelen bij zeer geringe bedragen. In verband met mogelijke precedentwerking hanteren wij momenteel geen drempelbedrag. Ervaringen elders in den lande hebben uitgewezen dat het achterwege laten van invorderingsmaatregelen bij geringe bedragen kan leiden tot misbruik door belastingplichtigen. Overigens kunnen verdere invorderingskosten beperkt blijven tot de kosten van een aanmaning, indien een openstaande vordering na een aanmaning alsnog wordt voldaan. Een belastingschuldige heeft het dus in eigen hand de invorderingskosten beperkt te houden. Indien een belastingschuldige naar aanleiding van een aanmaning met het waterschap contact opneemt en aannemelijk maakt dat sprake is van een vergissing, wordt in dit stadium meestal een oplossing gevonden. In het voorliggende geval heeft belanghebbende echter niet op de aanmaning gereageerd..."

BEOORDELING EN CONCLUSIE

1. Het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen (hierna: het waterschap) legde verzoeker met dagtekening 30 november 1994 een voorlopige aanslag verontreinigingsheffing bedrijfsruimte 1994 ten bedrage van f 20,81 op. Verzoeker voldeed via een van de bijgevoegde acceptgirokaarten een bedrag van f 20,41. De voorlopige aanslag bleef derhalve voor een bedrag van f 0,40 openstaan. Verzoeker stelt dat hij geen aanmaning heeft ontvangen. Het waterschap stelt dat verzoeker op 31 mei 1995 is aangemaand terzake van de schuld van f 0,40. De aanmaning waarvan het waterschap spreekt is niet aangetekend of met bericht van ontvangst verzonden, terwijl ook overigens niet is gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat een van beide stellingen niet juist zou zijn. Daarom kan niet worden vastgesteld of de aanmaning bij verzoeker is aangekomen.

2. Het risico van het in het ongerede raken van een per gewone post verzonden poststuk (zoals een aanmaning) rust op de verzender, in dit geval het waterschap De Drie Ambachten. Dit uitgangspunt heeft de volgende consequentie.

Het waterschap is op grond van art. 11 Invorderingswet 1990 verplicht een schuldenaar aan te manen alvorens een dwangbevel te laten betekenen. Nu jegens verzoeker niet is komen vast te staan dat hij is aangemaand, moet het ervoor worden gehouden dat hij niet is aangemaand. Achteraf gezien hebben de uitvaardiging en de betekening van het dwangbevel van 4 augustus 1995 derhalve niet plaatsgevonden conform de artikelen 11 en 12 van de Invorderingswet 1990.

Dit leidt tot het oordeel dat het waterschap, toen eenmaal duidelijk was dat verzoeker stelde de aanmaning niet te hebben ontvangen, en niet uit de feiten of de omstandigheden aannemelijk was geworden dat de aanmaning wel was aangekomen, ten onrechte heeft volhard in het

rekening brengen van de aan de invordering verbonden kosten. Verzoeker had toen alsnog in de gelegenheid moeten worden gesteld de schuld alsnog zonder kosten te voldoen. Dat dit niet is gebeurd, is onjuist. In zoverre is de onderzochte gedraging van het waterschap niet behoorlijk.

Het voorgaande geeft aanleiding om het waterschap aan te bevelen aan verzoeker de door hem betaalde invorderingskosten a f60,- te restitueren.

3. Overigens moet worden opgemerkt dat de door het waterschap gevolgde handelwijze getuigt van een wel erg formele en in elk geval weinig praktische uitvoering van de inning van de verontreinigingsheffing. De Nationale ombudsman onderkent het door het waterschap genoemde risico van het hanteren van een drempelbedrag. Echter, van het door het waterschap terecht gevreesde misbruik kan in dit geval moeilijk worden gesproken. Daar komt bij dat de "irritatiewaarde" van het volharden in de dwanginvordering van een - door kennelijke verschrijving ontstane - vordering van 40 cent veel groter is dan de opbrengst daarvan.

CONCLUSIE De klacht over de onderzochte gedraging van het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen is gegrond.

AANBEVELING

Het dagelijks bestuur van het waterschap De Drie Ambachten te Terneuzen wordt in overweging gegeven aan verzoeker het door hem betaalde bedrag aan invorderingskosten van f60,- te restitueren.